

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXXIV.

ČÍSLO 1

JANUÁR 2026

Svedectvo

Slová života - Roráty - Vianoce v charite - Dobrá novina - Hospodárenie
Srdce na dlani - Kristov list - Nová riaditeľka - Sanctus - Dom osvety

Rorátne sv. omše v prievdzských kostoloch, december 2025

Slová, ktoré nesú v sebe život

Žijeme v dobe, ktorá je presýtená slovami. Denne nimi listujeme, počúvame ich, míňame ich bez väčšieho povšimnutia. O to vzácnejšie sú chvíle, keď slová nie sú len informáciou, ale nesú v sebe život. Práve vtedy hovoríme o svedectve. Svedectvo nie je teória ani reklama na vieru. Je to život, ktorý sa stal čitateľným.

Svedok je ten, kto niečo videl, zažil, doťkol sa pravdy vlastným životom. V kresťanskom zmysle to znamená ešte viac: svedčiť o Kristovi nie slovami naučenými naspamäť, ale rozhodnutiami, ktoré formujú náš každodenný život. V trpezlivosti s druhými, v odpustení, ktoré nie je lacné, v nádeji, ktorá sa nenechá zlomiť ani v tme. Svet nemusí vždy rozumieť nášmu jazyku viery, ale veľmi dobre rozumie jazyku lásky, vernosti a pravdy.

Svedectvo má zvláštnu vlastnosť: nemožno ho vynútiť. Nedá sa prikázať ani naplánovať ako projekt. Rodí sa tam, kde človek dovoľí Bohu vstúpiť do svojho príbehu - aj s jeho slabosťami, pochybnosťami a ranami. Práve tie často dávajú svedectvu silu. Dokonalosť nepresviedča, ale úprimnosť áno. Keď niekto povie: „Aj ja zápasím, aj ja padám, ale viem, komu som uveril,“ otvára sa priestor na stretnutie.

Toto číslo nášho časopisu sa dotýka rôznych podôb svedectva. Možno v niektorom z nich spoznáme aj kúsok samého seba. Možno nás povzbudia, aby sme si uvedomili, že aj náš obyčajný život môže byť miestom, kde Boh zanecháva stopu. Nie každý je povoláný stáť na pódiu, ale každý je pozvaný žiť tak, aby sa v jeho blízkosti dalo nadýchnuť nádeje.

Svedectvo nie je o tom, akí sme my silní, ale o tom, aký je Boh verný. A práve takáto vernosť, žitá v každodennosti, má moc meniť svet - potichu, pomaly, ale skutočne. Nech je toto číslo pozvaním pozrieť sa na vlastný život ako na priestor, kde sa

evanjelium môže stať telom. Nezabudnime, že svedectvo má význam vtedy, keď ho môže niekto, počuť, spozorovať alebo inak zachytiť.

Prajem príjemné čítanie.

Oto Dokoupil, kaplán

Už pred východom slnka pripravovať cestu svojmu Pánovi

Rorátne sväté omše sú špecifické sväté omše s mariánskym zameraním slúžené počas Adventného obdobia skoro ráno pred východom slnka. Pripomínajú nám Izaiašovo proroctvo, že „ľud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo.“ (Iz 9,1)

Práve v Adventnom období si uvedomujeme, že Vianoce sú naplnením tohto starozákonného prislúbenia a že Kristus je i teraz svetlom v každej tme.

Vo farskom Kostole sv. Bartolomeja sa rorátne sväté omše konali každý pondelok a sobotu od začiatku Adventu až do 15. decembra ráno o 6:00 pri svetle sviečok. V príhovoroch nás naši duchovní otcovia upriamovali na to, čím je skutočne Advent - nie pasívnym čakaním na sviatky, nie naháňačkou za splnením všetkých povinností, ale príležitosťou spomaliť, zastaviť sa a uvedomiť si, kam vedú naše cesty. A čo je najdôležitejšie, pripraviť cestu Pánovi vo svojom živote - konkrétne, osobne, každý sám za seba.

Kým svätá omša sa začala v úplnej tme, na

konci už pomaly svitalo. Toto svetlo nám osvetľovalo naše ďalšie cesty - domov, do práce, do školy, za povinnosťami. Po svätej omši sme sa stretli pri spoločných raňajkách na fare a potom sme vykročili do nového dňa a týždňa - vo svetle, ktorým je Ježiš.

Text a foto: Mária Kvetová

Rorátne sväté omše boli slúžené aj u piaristov

S obdobím Adventu sú spojené rorátne sväté omše - ranné sväté omše za svetla sviečok. V piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice sme sa na nich stretávali tri týždne vždy v stredu ráno (3. decembra, 10. decembra a 17. decembra).

Spoločne v prítomí, len za svetla sviečok, sme vyjadrili to, čo sme prežívali v našich srdciach - nádej a radosť, túžobné očakávanie, že Pán príde. Počas svätých omší sa nám Duch Svätý prihovárал aj cez slová pátra Matúša Palaja, SchP, a pátra Juraja Ďurneka, SchP. Po nich sme sa na spoločných raňajkách navzájom povzbudzovali a delili o to, ako prežívame tento čas čakania ako jednotlivci, ale aj v našich spoločenstvách. Bolo cítiť lásku všade okolo nás.

Vďaka za každého, kto prišiel na rorátnu svätú omšu. Veľká vďaka všetkým, ktorí skoro ráno obetavo vstávali, aby pripravili spoločné raňajky, v kostole zapálili sviečky a len tak sa tešili zo spoločnej prítomnosti. Vďaka patrí i každému, kto akýmkoľvek

spôsobom prispel k tomu, aby tieto chvíle boli zastavením sa v zhone adventných dní a načerpaním Božieho slova a Božej prítomnosti priamo v dome Otca.

Text: Oľga Pitelková
Foto: Mária Melicherčíková

Vianoce v charite: Sviatok otvorených srdc

Vianočný čas má schopnosť ticho vstúpiť do ľudských príbehov a priniesť so sebou nádej tam, kde jej býva najmenej. V našej charite sa aj tento rok potvrdilo, že Vianoce nie sú len sviatkom plných stolov, ale predovšetkým sviatkom otvorených srdc.

V duchu vianočnej spolupatričnosti sa aj tento rok podarilo pripraviť slávnostný vianočný obed pre ľudí v núdzi. Prípravy sa s ochotou ujali dobrovoľníčky Ivana Gogolová a Emília Schniererová. Vôňa kapustnice a čerstvo pripravených jedál naplnila priestory charity pocitom domova, ktorý je v tomto čase taký dôležitý.

Jedáleň bola slávnostne pripravená a vianočný obed sa niesol v duchu tradície. Podávali sa oblátky s medom, kapustnica, zemiakový šalát a rybie filé, nechýbal punč a vianočné cukrovinky. Jednoduchý, no dôstojný stôl sa stal miestom stretnutia, pokoja a prijatia.

Ešte pred samotným obedom sa núdnym prihovril pán farár Jozef Repko spolu s farským vikárom Otom Dokoupilom a diakonom Bronislavom Antošom. Povzbudili ich aj skauti, ktorí do charity priniesli Betlehenské svetlo ako symbol nádeje a svojimi slovami povzbudili núdných. Ich prítomnosť pripomenula, že poslanstvo Vianoc sa odovzdáva ďalej najmä skutkami.

S prípravou vianočných darčiekov mi pomohli dobrovoľníčky Veronika Mišková a Emília Danišová, aby si každý mohol odniesť malý dar ako znak, že na neho niekto myslel. Gazdinky a darcovia prispeli vianočnými cukrovinkami, oblátkami a sušeným ovocím. Čerstvé ovocie sme s vďakou prijali od pána Cvopu, ktorý nasledujúce dni pomáhal pánovi riaditeľovi pri výdaji stravy. Punč nám s ochotou uvarili dobrí ľudia z Efi catering.

Po obede nasledovalo rozdávanie vianočných darčiekov. V očiach prijímajúcich bolo vidieť dojatie aj radosť. Nešlo o hodnotu darov, ale o ich poslanstvo. O uistenie, že nikto nie je zabudnutý. Tohtoročné Vianoce boli zároveň poslednými vianočnými sviatkami pána riaditeľa

Milana Petráša a jeho tímu v tejto službe. Aj preto mali osobitnú atmosféru vďačnosti a najmä spomienok. Boli pripomenutím toho, že služba človeku má zmysel najmä vtedy, keď sa koná vytrvalo a s pokorou. V mene charity vyjadrujem úprimné poďakovanie všetkým, ktorí prispeli akokoľvek. Každý dar, každá pomoc, každá ochota bola svetlom, ktoré v tento sviatočný deň zohrialo viac než len telo. Vianoce v charite opäť ukázali, že aj obyčajný obed sa môže stať sviatkom nádeje.

Text: Silvia Gogolová, foto: fb charity

Dobrá novina v našej farnosti

Do koledovania Dobrej noviny sa tento rok zapojilo viac detí ako minulý rok, za čo im veľmi pekne ďakujeme. Možno by bolo pre nich jednoduchšie zostať sedieť doma pri počítači alebo televízore, ale koledníci obetovali svoj čas, aby urobili niečo dobré pre svoju farnosť - tak, ako nás pápež František viackrát vyzýval, aby sme nezostali stáť na mieste, ale aby sme vykročili.

Koledovanie, to nie sú iba dva dni, keď sa navštevujú rodiny, je naň potrebná aj patričná príprava. Tá sa začala 30. novembra 2025, keď sa naši kňazi, pán diakon a sestrička Veronika so záujemcami stretli na fare. Predstavili im program a tohtoročnú tému koledovania Dobrej noviny - tento rok už 31. ročníka - s motom *Od Srdca k srdcu*. Inšpiráciou daného motta sa stalo biblické posolstvo: „A Božia láska k nám sa prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme skrze neho mali život.“ (1 Jn 4, 9).

Koledovanie má byť obohacujúce jednak pre tých, ktorým sa finančné prostriedky zbierajú; pre rodiny, ktorým sa koleduje; ale aj pre samotných koledníkov. Tí sa svojou dobročinnou službou majú učiť lásky k blížnym, budovať duchovné priateľstvá s africkými deťmi a cez modlitbu i konkrétne skutky lásky ukazovať, že pravá láska nie je sebecká, ale dáva sa ako dar. Výťažok zo zbierky 31. ročníka je určený na podporu Zdravotníckeho zariadenia v Alitene na severe Etiópie. Nachádza sa v regióne Tigraj, poznačenom

vojnovým konfliktom a suchom.

Počas každého stretnutia, ktoré sa konalo vždy v nedeľu o 15:00, sa zaspievali koledy, precvičili sa jednotlivé časti programu a vždy bola aj nejaká zábavná aktivita (video, kvíz...) súvisiaca s témou a koledovaním.

Samotné koledovanie v našej farnosti prebiehalo 25. decembra a 26. decembra v popoludňajších hodinách. Skupinky detí sprevádzali pán farár Jozef Repko, pán kaplán Oto Dokoupil, pán diakon Bronislav Antoš, sestrička Veronika Komadová, FDC, a seminarista Lukáš Detko. Skupinku tvorilo približne 8 - 9 detí. Jedna skupinka navštívila počas popoludnia 6 - 7 rodín. V každej rodine zavinšovali, zahrali a zaspievali pripravené vinše a koledy a nakoniec kňaz požehnal rodinám príchodom a na rám dverí napísal kriedou požehnanie. Svoju skupinku vytvorili aj deti z Piaristickej spojenej školy F. Hanáka, ktoré navštívili 7 domácností.

Ďakujeme všetkým rodinám, ktoré koledníkov pozvali do svojich domovov - aj to si vyžaduje obeť. A veríme, že vám koledníci spríjemnili sviatočné dni a priniesli do vášho domova požehnanie.

Veľká vďaka patrí vám všetkým, ktorí ste akoukoľvek formou podporili Dobrú novinu, či už koledovaním, alebo finančnou podporou do pokladničiek vo farskom a piaristickom kostole. Pre zdravotnícke zariadenie v Etiópii sa tento rok vyzbierala krásna finančná čiastka 4 549 €.

Elena Cagaňová a diakon Bronislav Antoš

Foto: Daniela Franková

Sviatok sv. Jána v našej farskej rodine

Už sa stáva milou tradíciou, že po uplynutí „hlavných“ vianočných sviatkov prichádza čas aj na vianočné stretnutia v rámci farskej rodiny. Presne takto sme sa stretli v sobotu 27. decembra na sv. omši spojenej s požehnaním vína vo farskom Kostole sv. Bartolomeja.

Legenda hovorí, že sv. Ján vypil otrávené víno, ale vďaka moci Božieho požehnania mu nijako neuškodilo. Na pamiatku tejto udalosti sa tradične na jeho sviatok požehnáva víno.

Svätú omšu spojenú s týmto požehnaním celebroval náš pán farár Jozef Repko. Zúčastnil sa jej tiež rodák - rehoľník (minorita) a diakon Peter Pikulík. Hudbou a spevom ju sprevádzal „príležitostný“ zbor pod vedením pána kaplána Ota Dokoupila a Zuzky Šimkovičovej, ktorý naviacil aj niekoľko nových vianočných skladieb. Po jej skončení pridali speváci ešte

niekoľko piesní vrátane Tichej noci - aj v sprievode organu.

Oslava Vianoc potom pokračovala aj ďalej. Ako farská rodina sme sa po sv. omši stretli vonku pri tzv. hradeckom vcho-de do kostola. Pri varenom víne, punči (veľký úspech zožal práve nealkoholický, ktorý zohrial všetkých od detí až po starších) a drobnom občerstvení sme sa porozprávali, pospomínali a strávili spolu príjemný čas. Ďakujeme za túto príležitosť stretnúť sa v láske a radosť.

Text: Mária Kvetová

Foto: Mária Melicherčíková

Výročná správa ružencového bratstva

Predstavujeme vám skrátenú verziu správy o stave, aktivitách a hospodárení Ružencového bratstva pri Kostole sv. Bartolomeja v roku 2025. Údaje sa vzťahujú k poslednému pravidelnému stretnutiu členov Živého ruženca dňa 7. 12. 2025. Úplná verzia výročnej správy je dostupná na nástenke ružencového bratstva vo farskom kostole, prípadne u horliteľky bratstva.

Členská základňa Živého ruženca nášho bratstva zostáva napriek častým zmenám počtom stabilná - v decembri 2025 sme mali 210 členov (v tom dvoch čestných), čo je o dvoch menej ako pred rokom. Nezmenený teda zostal aj počet ruží, a to 11. Z nich bolo 5 ruží úplných, čiže s 20 členmi. Členov Svätého a Večného ruženca eviduje Dominikánske mariánske centrum v Košiciach a nie je nám známy ich aktuálny počet.

Okrem povinných modlitieb a mesačných stretnutí sa členovia nášho bratstva opäť dobrovoľne podieľali aj na iných aktivitách vo farnosti. Tradične sa starajú o modlitbu posvätného ruženca pred sv. omšami, slúžia ako kostolníčky alebo lektori, pravidelne upratujú kostol a starajú sa o jeho výzdobu, zabezpečujú gratulovanie kňazom k jubileám, podieľajú sa na bdení pri Božom hrobe na Veľkú noc. V uplynulom roku sa viacerí zúčastnili na farských púťach do jubilejných chrámov svätého roku či na podujatiach programu mestských misií.

K pravidelným aktivitám samotného bratstva patrí každoročná duchovná obnova. Tento rok ju viedol dp. Mgr. Martin Dado a niesla sa v téme *Mária v tichu Svätého písma*. Po viacerých rokoch sme uskutočnili aj spoločenské posedenie členov ružencového bratstva. Zúčastnilo sa na ňom 32 členov a pozvanie prijali i 3 kňazi a diakon. Akcia mala dobrú odozvu, preto bude snaha zaradiť takéto posedenie do každoročnej ponuky aktivít pre členov bratstva.

Naše ružencové bratstvo hospodáril v roku 2025 s celkovým zostatkom 1080,34 €. Podieľal sa na ňom zostatok

z roku 2024 vo výške 600,42 € a kladná bilancia medzi príjmami v roku 2025 (2371,65 €) a výdavkami (1891,73 €). K výdavkom patrí kúpa časopisu Ruženec a zabezpečovanie vyššie spomenutých aktivít bratstva, ale aj príspevky vo výške 100 € na misie, Rádio Lumen, TV Lux, TV Noe a Charitu - dom sv. Vincenta v Prievidzi. Okrem toho sa dvakrát mesačne slúžia omše za živých a zomrelých členov bratstva.

Na záver sa chcem všetkým členom bratstva srdečne poďakovať za ich vytrvalosť v pravidelnej modlitbe, ale aj za ochotu a často aktívnu snahu robiť veci lepšie - na česť a slávu nášho Pána. Všetkým prajem pokojný a požehnaný nový rok 2026! Mária Suríková, horliteľka Ružencového bratstva pri Kostole sv. Bartolomeja

Duchovná obnova Ružencového bratstva, farský kostol - 27. septembra 2025

Sprítomnenie Kristovho vykupiteľského diela

Na konci každého roka ľudia zvyknú robiť resumé predchádzajúceho roku - čo všetko sa stalo, čo zažili, sprítomnenie si toho, čo už bolo. Aj z lekárskeho prostredia poznáme slovo „anamnéza“ - prierez s účelom spraviť si plný obraz o stave pacienta.

Anamnéza v liturgii

Naposledy v decembri sme sa zastavili pri tom, ako kňaz vyslovuje Ježišove slová ustanovenia Eucharistie „*Vezmite a jedzte, toto je moje telo, ...*“, „*a „Pite z nej všetci, toto je moja krv ...*“. Vyslovuje ich „in persona Christi“ a môže to urobiť len skrze moc, ktorá mu bola daná pri vysviacke jeho svätiacim biskupom (v apoštolskej postupnosti). Ale povedali sme si aj to, že na Východe sa ešte nepokladá dané vyslovenie slov za úplnosť Premenenia (transsubstanciácie) a že dokonalosť - úplnosť - príde až zvolávaním Svätého Ducha.

Zvolávaniu predchádza rozpomätanie sa - sprítomnenie toho, čo sa vlastne pre nás stalo. Je to doplnenie, rozvinutie a pokračovanie modlitby premenenia. Pochádza z apoštolských čias. Tento úkon nie je o spomienke, ale je o sprítomnení si udalostí od Poslednej večere až po zoslanie Svätého Ducha. Daným sprítomnením sa kňaz a všetci veriaci stávajú účastníkmi spomenutých udalostí. Kňaz v tichosti vyslovuje túto modlitbu: „*Pripomínajúc si toto spasiteľné prikázanie a všetko, čo sa pre nás stalo: križ, hrob, vzkriesenie na tretí deň, vystúpenie na nebesia, zasadnutie po pravici a druhý slávny príchod.*“

Izraelovo požehnanie

Počas tejto tichej modlitby vezme kňaz do pravej ruky diskos, ktorý má po svojej ľavici, a do ľavej ruky vezme kalich, ktorý má po svojej pravici. Tým vytvorí zo svojich rúk križ, ako keď Jakub žehnal synov Jozefa Efraima a Manassesa prekříženými rukami. Mierne nadvihne čašu s diskosom a volá: „*Tvoje z tvojho tebe prinášame, za všetkých a pre všetko.*“ Pritom kreslí križ nad oltárom.

Ja to robím tak, že pri „*tvoje z tvojho*“ dvíham ruky s čašou a diskosom smerom hore, lebo všetko patrí Bohu. Symbolom toho je toto dvíhanie darov. Pri „*tebe prinášame*“ robím pohyb rukami smerom od seba k sebe (kreslím zvislú čiaru), lebo to akoby odovzdávam Bohu Otcovi. A pri „*za všetkých a pre všetko*“ kreslím priečnu čiaru, čo znázorňuje všetkých nás zjednotených horizontálnym putom Adamových synov.

Za všetko toto, čo pre nás Boh urobil a čo pre nás neustále robí; za to, že nás neustále pozýva do prítomnej nebeskej svadobnej hostiny (takto Východ chápe božskú liturgiu), ľud ďakuje slovami: „*Oslavujeme ťa, zvelebujeme ťa, ďakujeme ti, Pane, a prosíme ťa, Bože náš.*“

Epikléza

Teraz prichádza samotné privolávanie Svätého Ducha. Kňaz položí dary na oltár a hovorí potichu modlitbu epiklézy: „*Prinášame ti túto duchovnú a nekrvavú službu, vzývame, prosíme a úpenlivo ťa žiadame: Zošli svojho Svätého Ducha na nás i na tieto predložené dary.*“ Pri vyslovovaní tejto modlitby sa trikrát žehná a robí pri tom tri veľké úklony.

Jozef Durkot, gréckokatolícky kňaz
Foto: Mária Melicherčíková

Stručný prehľad hospodárenia farnosti Prievidza - mesto za rok 2025

PRÍJMY v €	123 847,58
A) Pravidelné príjmy	40 559,69
Zvonček - pokladničky (+ jasličky)	30 597,04
Dary (pri omšiach a osobne odovzdané)	9 962,65
B) Ostatné príjmy	56 639,51
Predaj periodík (Katolícke noviny)	4 733,68
Predaj Bartolomej	5 751,86
Prenájom (mesto, SWAN, dividendy)	3 488,91
Prenájom budovy Hviezdoslavova č. 2	40 804,24
Tržnica	1 860,82
C) Mimoriadne príjmy	13 747,09
Ofery (farské + mariánska)	10 447,09
VUC Trenčín - dotácia	500,00
Mesto Prievidza - dotácia	2 800,00
D) Zbierky určené mimo farnosti	12 901,29

VÝDAJE v €	148 394,64
A) Pravidelné výdaje - fara	6 779,94
Kancelária, údržba budovy, služby...	2 339,44
Energie (plyn, elektrina, voda)	4 440,50
Pravidelné výdaje - kostoly	23 601,08
Energie	7 340,00
Predmetné zabezpečenie liturgie	2 761,26
Personálne zabezpečenie liturgie	10 185,00
Vedľajšie náklady (voda, telefóny...)	3 314,82

B) Ostatné výdaje	50 152,44
Nákup periodík (Katolícke noviny)	2 453,94
Tlač Bartolomej	6 121,92
Ostatné (banka, poisťné, misie, akcie...)	17 074,52
Hviezdoslavova 2 (energie, mzdy...)	21 164,73
Mesto (daň z nehnuteľnosti, odpad)	3 337,33
C) Mimoriadne výdavky	54 959,89
Rekonštrukcia fary + zariadenie	39 247,09
Montáž videovrátnika, internet	870,00
Čistenie ohradného múra	1 700,00
Rekonštrukcia - dlažba (schody a chodby), zábradlie	5 387,89
Poruchy v Mariánskom kostole	1 404,91
Výroba a osadenie kríža	2 000,00
Oprava misijného kríža	800,00
Výskum a návrh obnovy - múr, bašta	3 550,00
D) Odvedené zbierky (mládež, misie...)	12 901,29

Rozdiel príjmy - výdavky: - 24 547,06 eur

pokladňa:	764,72
účet:	51 198,23
cenné papiere:	61 226,35
termínovaný vklad:	50 000,00

Viazanosť: charitatívne účely: 16 700,00
Fond údržby Hviezdoslavova: 61 201,00

Stručný prehľad hospodárenia piaristického Kostola Najsvätejšej Trojice a Nanebovzatia Panny Márie za rok 2025

PRÍJMY v €	
A) Pravidelné príjmy	
Zbierky na kostol	14 425,77
Pokladničky	32 059,94
B) Ostatné príjmy	
Turistická informačná kancelária PD	360,00
C) Zbierky určené mimo farnosti	10 969,72

VÝDAJE v €	
A) Pravidelné výdaje - kostol	
Elektrická energia - kúrenie	5 401,54
Poistenie kostola	1 030,22
Výzdoba kostola (kvety, stromčeky)	1 711,55
Predmetné zabezpečenie liturgie	1 851,13

Personálne zabezpečenie liturgie	7 327,80
Náklady na upratovanie	694,41
Periodiká (Katolícke noviny, Bartolomej)	1 349,80
Licencia elektrický organista	150,00

B) Iné výdaje	
Požiarňa ochrana kostola	264,00
Podpora prievidzských misií	1 574,54
Podpora provincialátu rehole	2 184,00
Kamerový systém	291,00
LED reflektory	799,50
Externá odborná pomoc	1 984,60

Konečný stav: pokladňa + účet: 86 414,04 eur

Pastoračná štatistika vo Farnosti sv. Bartolomeja, Prievidza - mesto

	rok 2025	rok 2024	rok 2023	rok 2022	rok 2021
Sviatosť krstu	96	69	104	119	128
chlapci	53	33	55	59	73
dievčatá	43	36	49	60	55
- do 1 roka	63	52	69	88	87
- od 1 - 7 rokov	17	4	27	22	25
- od 7 - 14 rokov	16	12	6	8	15
- nad 14 rokov	0	1	2	1	1
rodičia cirkevne sobášení	34	28	40	49	46
rodičia bez sv. manželstva	62	41	64	70	82
Prvé sväté prijímanie	156	124	137	118	118
chlapci	Fk: 53, Pk: 18	Fk: 45, Pk: 19	Fk: 43, Pk: 15	Fk: 41, Pk: 22	Fk: 45, Pk: 18
dievčatá	Fk: 71, Pk: 14	Fk: 48, Pk: 12	Fk: 48, Pk: 31	Fk: 33, Pk: 22	Fk: 50, Pk: 5
Sviatosť birmovania	88	84	66	47	51
Sviatosť manželstva	40	34	24	38	25
Pohreby	131	140	188	166	206
muži	58	68	96	75	106
ženy	73	72	92	91	100
zaopatrených	77	72	81	70	91
nezaopatrených	54	68	107	96	115

Oznámenie dňa Veľkej noci

Milí bratia a sestry,
Pánova sláva sa nám zjavila a vždy sa bude zjavovať medzi nami, až kým on sám nepríde. V rytmoch a striedaní času si pripomínáme a prežívame tajomstvá spásy. Centrom celého liturgického roka je posvätné Trojdné ukrižovaného, pochovaného a vzkrieseného Pána, ktoré vrcholí v nedeľu na Veľkú noc - v tomto roku **5. apríla**.

V každú nedeľu, ktorá je Veľkou nocou týždňa, svätá Cirkev sprítomňuje túto veľkú udalosť spásy, v ktorej Kristus premohol hriech a smrť.

Z Veľkej noci pramenia všetky sväté dni:

- začiatok Pôstneho obdobia - Popolcová streda **18. februára**
- Nanebovstúpenie Pána **14. mája**
- Zoslanie Ducha Svätého **24. mája**
- Prvá adventná nedeľa **29. novembra**.

Aj na sviatky svätej Božej Matky, apoštolov a svätých i pri Spomienke na všetkých verných zosnulých Cirkvi putujúca na zemi ohlasuje Veľkú noc svojho Pána. Kristovi, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde, Pánovi času a dejín neprestajná chvála na veky vekov. Amen.

Direktórium 2026, Vydavateľstvo SSV

Zároveň oznamujeme, že Necpalské hody sa budú konať ako zvyčajne na slávnosť Nedele Dobrého Pastiera, tento rok 26. apríla. Prvé sväté prijímanie u piaristov bude 3. mája, vo farnosti Prievidza-mesto 10. mája a vo farnosti Prievidza-Zapotôčky 17. mája. Sviatosť birmovania bude v našom meste udelená na konci mája alebo začiatkom júna vo farskom Kostole sv. Bartolomeja. Prievidzská púť na Mariánskom vršku je naplánovaná na 16. a 17. augusta.

Jozef Repko, farár

Novinky z piaristickej školy

Kampaň Bezpečné miesto

V rámci kampane „Bezpečné miesto“ sa žiaci 2. stupňa ZŠ a gymnázia zúčastnili exkurzie na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Prievidzi. Privítali ich npor. Mgr. Martin Krajčí a JUDr. Peter Zubal, ktorí ich previedli priestormi polície a porozprávali o rôznych aspektoch svojej práce. Žiaci sa oboznámili s Národnou linkou pomoci deťom, získali propagačné materiály a dakovný list za účasť v kampani. Exkurzia im ukázala, že každé dieťa má právo obrátiť sa na inštitúcie o pomoc a posilnila ich odvahu toto právo využiť. (foto 1)

Naši malí korčuľari

Naši štvrtáci si predvianočný čas spestрили návštevou klziska v Prievidzi. Deti sa s nadšením učili korčuľovať, skúšali rôzne obraty a hry na ľade. Atmosféra bola plná smiechu, radosti a zimnej pohody. Pre mnohých žiakov to bola prvá skúsenosť s korčuľovaním, no všetci preukázali odvahu a odhodlanie. Pod dohľadom učiteľov sa deti bezpečne zoznamovali s ľadom a spoločne prežívali radosť z pohybu na čerstvom vzduchu. Výlet na klzisko bol nielen zábavou, ale aj príležitosťou na budovanie kamarátskych vzťahov medzi spolužiakmi. Štvrtáci odchádzali domov s úsmevom na tvári a chuťou vrátiť sa na ľad aj nabudúce. (foto 2)

Roráty: Svetlo, ktoré svieti v tmách

Adventné rána na našej škole mali výnimočnú atmosféru. Žiaci a učitelia sa v skorých ranných hodinách stretávali pri rorátnych svätých omšiach, ktoré priniesli ticho a priestor na zamyslenie v predvianočnom čase. Svetlo sviec, spev a ticho vytvárali prostredie pokoja, v ktorom sa bolo možné na chvíľu zastaviť a pripraviť sa na blížiacu sa Vianoce. Roráty sa stali vzácnym momentom spoločného prežívania Adventu a posilnili ducha spolupatričnosti v školskej komunite.

Koľko lásky sa zmestí do krabice?

Piaristi sa aj tento rok zapojili do krásnej akcie - zabalili darčeky do malých krabíčiek od topánok pre ľudí z domovov dôchodcov. Každá bola naplnená nielen drobnými darčekom či sladkosťami, ale predovšetkým láskou a pozornosťou. Študenti pri príprave darčiekov premýšľali o tom, ako potešiť niekoho, kto možno nemá blízkych, a vkladali do balíčkov radosť, lásku a starostlivosť. Táto malá, ale veľmi osobná akcia ukázala, že aj drobný dar môže priniesť veľké šťastie a zahriať srdcia. (foto 3)

Piataci na predstavení Perinbaba

V stredu 17. decembra sa piataci vybrali na predstavenie Perinbaba, ktoré sa hralo v Bábkovom divadle v Žiline. Umeľci využili pri spracovaní príbehu o zázračnej babke a o láske komedianta Jakuba a richtárovej dcéry Alžbetky rozmanité divadelné prostriedky i ľudové tradície. V predstavení účinkovali bábkami oživené bábkohercami aj skutoční herci. Jedna z najznámejších zimných rozprávok bola v ich podaní poutná, inšpiratívna a zábavná. Predstavenie bolo krásnym umeleckým zážitkom, všetkým piatakom sa veľmi páčilo.

Vianočný bazár u piaristov

Školská telocvičňa sa zaplnila svetlami, vianočnou výzdobou a príjemným ruchom. Vianočný bazár vytvoril priestor na stretnutie žiakov, rodičov aj učiteľov, ktorí si prišli vychutnať adventnú atmosféru. V stánkoch nechýbali ručne vyrábané dekorácie, drobné darčeky ani domáce dobroty. Podujatie nebolo len o Vianociach, ale aj o pomoci - výťažok z bazára bol venovaný mobilnému hospicu sv. Lujza a iným organizáciám. Spoločné chvíle tak dostali hlbší význam a pripomenuli, že Vianoce sú najmä o ľudskosti a spolupatričnosti. (foto 4)

Pripravila: Simona Lomnická

Foto: archív piaristickej školy

1. 2.

3. 4.

DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ U PIARISTOV

OTVOR DVERE SVOJEJ BUDÚCNOSTI

**29. JANUÁR
2026**
13:00 – 17:00

**PIARISTICKÁ SPOJENÁ ŠKOLA V PRIEVIDZI
V ŠK. ROKU 2026/2027 OTVÁRA ODBORY:**

- grafik digitálnych médií
- multimédiá
- pedagogický asistent
- učiteľstvo pre MŠ a výchovateľstvo
- 8-ročné gymnázium
- 4-ročné gymnázium

Podporme slovenské misijné dielo v Čade

Čad sa rozprestiera vo vnútrozemí Afriky na plošinách Sahary. Hlavné mesto je N'Djamena. Severnú tretinu krajiny pokrývajú piesočné púšte. Čad susedí s Líbyou na severe, Sudánom na východe, Stredoafrickou republikou na juhu, Kamerunom a Nigériou na juhozápade a Nigerom na západe.

Viac ako 55 % obyvateľstva Čadu tvoria moslimovia, najmä sunitského smeru, 25 % vyznáva tradičné africké prírodné náboženstvá a zvyšných 20 % iné náboženstvá, medzi ktoré patrí i kresťanstvo.

Spolupráca s misionárom

Mladý slovenský misionár Lukáš Hanúsek, SVD, verbista, pôsobí v Čade už druhý rok. Kňazskú vysviacku prijal v júni 2023 a krátko nato (po absolvovaní jazykových kurzov) bol vyslaný ako misionár do Afriky. Pôsobí vo Farnosti sv. Františka z Assisi v Boro. Spoluprácu s ním nadviazalo v novembri 2025 aj OZ Dobrota pre Afriku v rámci podpory materských škôlok - projekt Deti sv. Filomény.

Približne 250 detí v troch materských škôlkach v dedinách Boro, Koilele a Boy-Bessao dostáva trikrát do týždňa teplé jedlo - kašu z prosa a arašidov vďaka podpore dobrodincov. Rozpočet na celý školský rok pre tri materské školy je 2 300 €.

Veľa detí trpí podvýživou, ktorá vedie k vyššej úmrtnosti na bežné infekčné ochorenia. Jedlo, ktoré deti dostávajú v škôlke, je tiež motiváciou pre rodičov, aby poslali svoje dieťa do škôlky a zaradili ho do systému vzdelávania. Negramotnosť a extrémna chudoba spôsobujú, že Čad patrí medzi najchudobnejšie krajiny sveta.

Podpora z našej farnosti

Aj naša farnosť sa dlhodobo zapája do podpory detí v Afrike prostredníctvom tohto občianskeho združenia. Vzdelávanie pomôže ľuďom v chudobných krajinách Afriky nájsť cestu k lepšiemu životu. Negramotní ľudia si len ťažko nájdu lepšie platenú prácu.

Do projektu sa môžete zapojiť aj vy zaslaním finančného daru v ľubovoľnej výške na číslo účtu: SK47 1100 0000 0029 2290 8903, názov účtu: Dobrota pre Afriku. Do správy pre prijímateľa uveďte „Deti sv. Filomény, Čad“.

Svoj milodar pre podporu materských škôlok v Čade môžete tiež vložiť do misijnej pokladničky vo farskom kostole pri soche sv. Terezy v priebehu januára - februára alebo v obálke odovzdať v sakristii kostola. Za každý váš milodar vám srdečne ďakujeme!

Elena Cagaňová, členka Klubu priateľov misií
Foto: verbisti.sk, dobrotapreafriku.sk

Dobrovoľníctvo ma naučilo trpezlivosti a empatii

Dobrovoľník. Slovo, ktoré vyjadruje čas, ochotu, pokoru, lásku venovanú iným. Dobrovoľník mení svet okolo seba k lepšiemu. Premieňa svoju lásku na skutky. 28. novembra 2025 sa v Trenčíne konala slávnosť odovzdávania ocenenia „Srdce na dlani“ výnimočným dobrovoľníkom a dobrovoľníckam, jednotlivcom aj kolektívom za ich dobrovoľné aktivity v rôznych oblastiach života. Toto ocenenie si v novej kategórii „Mladý dobrovoľník“ prevzala aj Kristína Kevická z Prievidze. Jej všestranná angažovanosť v dobrovoľníctve nezostala nepovšimnutá. A je inšpiráciou pre mnohých z nás.

▪ **Kristínka, dozvedela som sa o vás, že ste získali ocenenie „Srdce na dlani“. Ako ho vnímate?**

S veľkou pokorou a vdácnosťou. Beriem ho ako uznanie nielen mojej práce, ale aj práce všetkých ľudí, s ktorými mám možnosť spolupracovať a ktorí ma na dobrovoľníckej ceste podporujú. Je pre mňa veľkou motiváciou pokračovať v pomoci ľuďom ďalej.

▪ **Ste súčasťou komunitného projektu BerTo!, obchodu, kde sa za tovar neplatí. Čo vás oslovilo byť jeho súčasťou?**

Oslovila ma najmä myšlienka solidarity a vzájomnej pomoci, na ktorej je projekt postavený. BerTo! nie je len o veciach, ale predovšetkým o ľuďoch, dôvere a zdieľaní. Páči sa mi, že dáva veciam druhú šancu a zároveň vytvára priestor, kde sa stretávajú ľudia bez rozdielov. Byť súčasťou takéhoto projektu pre mňa znamená, že pomoc môže mať mnoho jednoduchých, no veľmi hodnotných podôb.

▪ **Mohli by ste priblížiť, ako táto komunita funguje? Veľa hodín vašej práce je pre ľudí, ktorí si prídu niečo vybrať, určite skrytých...**

Komunita funguje najmä vďaka dobrovoľníkom, ktorí venujú svoj čas a energiu, aby celý priestor mohol fungovať. Za každým otvorením obchodu je množstvo práce. Od triedenia a prípravy darovaných vecí cez upratovanie a organizáciu priestoru až po komunikáciu s ľuďmi, ktorí prichádzajú. Veľa práce zostáva v „zákulisí“ a návštevníci ju často ani nevidia. No práve ona umožňuje, aby si každý mohol odnieť to, čo práve potrebuje,

prípadne aby bola zabezpečená adresná pomoc, o ktorú sme boli požiadaní - či už ide o obliečky a deky pre psy a mačky do útulkov, pre deti do materských škôl alebo o inú formu cielenej pomoci.

▪ **Ako organizácia ste sa pred Vianocami pridali do úžasnej iniciatívy „Koľko lásky sa zmestí do krabice od topánok“. Zapojilo sa do nej veľa ľudí?**

Áno, zapojilo sa veľa ľudí a ich ochota pomôcť nás veľmi dojala. Prichádzali jednotlivci, rodiny aj celé kolektívy, ktoré si dali záležať na tom, aby každá krabica bola pripravená s láskou a pozornosťou. Nešlo len o veci samotné, ale najmä o odkaz, že na seniorov niekto myslí. Pre mnohých z nich boli tieto krabice symbolom blízkosti a spolupatričnosti, čo je najmä v období Vianoc nesmierne dôležité. Táto iniciatíva opäť ukázala, že keď sa ľudia spoja, dokážu vytvoriť niečo krásne a zmysluplné.

▪ **Vidíte za týmito dvoma projektami súdržnosť, spájanie ľudí v láske a pomoci k blížnemu?**

Áno, jednoznačne. Oba projekty spája rovnaká myšlienka - ľudskosť, solidarita a ochota pomáhať bez očakávania niečoho naspäť. Či už ide o komunitný priestor BerTo!, alebo o iniciatívu „Koľko lásky sa zmestí do krabice od topánok“. V oboch prípadoch sa stretávajú ľudia, ktorým záleží na druhých. Vzniká tak priestor, kde aj malé skutky dokážu priniesť veľkú radosť. Práve táto súdržnosť a vzájomná pomoc dávajú hlbší zmysel a ukazujú, že láska k blížnemu má v dnešnej spoločnosti stále svoje pevné miesto.

▪ **Vaše dobrovoľníctvo však má väčší rozsah. Ako dlhoročná členka folklórneho súboru Vtáčnik reprezentujete Prievidzu doma i v zahraničí. Ale viem, že v súbore vykonávate i takú skrytú, ale veľmi dôležitú prácu - prácu krojárk. Kde ste získali potrebné zručnosti?**

Zručnosti, ktoré dnes využívam ako krojáрка, som si osvojila postupne. Dôležitým základom pre mňa bolo štúdium etnológie, kde som získala teoretické poznatky o tradičnom odevu, jeho význame, regionálnych odlišnostiach aj spracovaní materiálov. Tieto vedomosti som si následne prehľbovala štúdiom odbornej literatúry a rôznych publikácií zameraných na ľudový odev. Veľkou školou bolo aj samotné pôsobenie vo folklórnom súbore, kde som mala možnosť učiť sa v praxi, ako aj sledovaním práce krojárok v iných folklórnych súboroch naprieč Slovenskom.

▪ **Odkiaľ čerpáte inšpiráciu?**

Čerpám ju najmä z tradícií a ľudí, ktorí ich s láskou uchovávajú. Veľkým zdrojom je pre mňa zachovaný pôvodný ľudový odev, archívne materiály, odborné publikácie a terénne výskumy, ale aj samotná práca s krojmi v praxi. V neposlednom rade čerpám inšpiráciu z komunity okolo seba, z ľudí ochotných deliť sa o svoje skúsenosti, vedomosti a nadšenie. Práve spojenie minulosti so súčasnosťou mi dáva impulz vytvárať a udržiavať niečo, čo má hlboký význam a trvácnu hodnotu.

▪ **Ďalšou vašou dobrovoľníckou činnosťou bolo pôsobenie v našej farnosti, konkrétne ako spoluorganizátorka letných táborov, ktorá zahŕňa i prácu s deťmi. Máte odtiaľ nejaký pekný alebo úsmevný zážitok?**

Áno, s deťmi je každý deň plný prekvapení a mnoho zážitkov mi zostáva v pamäti. Jeden zážitok, na ktorý si rada spomínam, sú chvíle, keď sa deti modlili v skupinke alebo pri adorácii a chválach. Na začiatku boli plaché, nerozhodné,

ale postupne sa zapojili do spevu alebo zdieľania svojich myšlienok a pocitov. Je krásne sledovať, ako sa vytvára atmosféra dôvery a pokoja, keď deti zažívajú spolupatričnosť a úprimnú radosť z viery. Uvedomujem si, že každá chvíľa strávená s deťmi má hlboký význam a dokáže formovať ich hodnoty. Spomínam si aj na jeden tábor, keď si deti na začiatku proti-rečili a sťažovali sa na ubytovanie. Každý mal inú predstavu a nebolo jednoduché nájsť spoločnú dohodu. Postupne sa však naučili spolupracovať, vzájomne si pomáhať a rešpektovať pravidlá. Na záver tábora sa mi prišli podakovať s úsmevom a radosťou, čo bolo pre mňa veľmi dojímavé. Takéto momenty mi ukazujú, že aj dobrovoľníctvo nie je len o organizovaní, ale predovšetkým o radosť, vzájomnej dôvere a tvorení spomienok, ktoré deti i my nosíme v srdci.

▪ **Obohatila vás táto práca nejakým spôsobom?**

Určite, na viacerých úrovniach. Práca s deťmi, dobrovoľnícka činnosť či pôsobenie vo folklórnom súbore mi pomohli rozvíjať trpezlivosť, empatiu a schopnosť spolupráce. Naučila som sa počúvať, porozumieť potrebám druhých a zároveň nachádzať radosť v malých, často nenápadných momentoch. Takisto mi tieto skúsenosti umožnili vidieť, ako môžu byť spoločné aktivity, modlitba či dobrovoľnícka pomoc zdrojom spojenia a pozitívnej energie nielen pre druhých, ale aj pre mňa samotnú. V konečnom dôsledku ma naučili, že každý, aj malý skutok môže mať veľký zmysel a prinášať radosť.

▪ **V závere tiež spomeniem dobrovoľníctvo v Charite - Dome sv. Vincenta. Vydávali ste jedlo, balili balíčky pre ľudí bez domova, skrátka pomáhali ste tam, kde bolo treba. Utkvel vám v pamäti ľudský príbeh, svedectvo, keď láska premenená na skutky dala tomu druhému nádej veriť v dobro?**

Pamätám si na situáciu, keď sme v chari-

te pripravovali a vydávali balíčky pre ľudí bez domova. Bolo veľa práce a takmer nebol čas sa s nimi porozprávať. No jeden pán mi utkvel v pamäti. Pri platení dal o 10 centov viac a nechcel, aby sme to brali ako sprepitné. Neskôr sme zistili, že práve inému človeku chýbalo presne 10 centov, a tak sa to „spontánne vykompenzovalo“. Tento maličký ľudský moment mi pripomenul, že aj drobné skutky alebo gesto pozornosti dokážu vytvoriť harmóniu a nádej, že dobro má vždy svoj spôsob, ako sa vrátiť.

▪ **Kristínka, keď to tak zhrniem, zhmotnili ste svoje srdce na dlani. Čo by ste odkázali všetkým tým, ktorí túžia sa stať dobrovoľníkmi?**

Chcela by som im odkázať, že dobrovoľníctvo je skúsenosť, ktorá obohacuje nielen tých, ktorým pomáhame, ale aj nás samotných. Netreba mať obavy, že niečo nezvládnem - stačí chuť, otvorené srdce a ochota učiť sa. Dobrovoľníctvo vás naučí trpezlivosti, empatii a spolupráci, umožní spoznať úžasných ľudí a často prinesie zážitky, na ktoré budete radi spomínať celý život. Stačí spraviť prvý krok a nechať sa viesť ochotou pomáhať - zvyšok príde prirodzene.

Anna Gálová ml.

Foto: archív Kristíny Kevickej

Kristína Kevická (26) sa narodila v Bojniciach, žije v Prievidzi, kde navštevovala aj základnú školu. Vyštudovala Pedagogickú a sociálnu akadémiu v Turčianskych Tepliciach. Pokračovala štúdiom na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V súčasnosti pracuje na MsÚ v Prievidzi ako referent pre kultúru, občianske obrady a protokol.

Svedectvo: Kristov list, ktorý si môžu prečítať všetci

Stojíme na prahu nového roka, keď si častejšie než inokedy dávame predsavzatia o zmene životného štýlu. Čo keby sme však tento rok nezačali len úpravou stravy, aby sme do leta schudli do plaviek, ale zásadnou otázkou našej identity?

Byť kresťanom znamená byť svedkom. Nie je to úloha len pre vyvolených, ale pozvanie pre každého z nás, aby sme svojím životom napísali príbeh, ktorý bude pre svet zrozumiteľným dôkazom Božej lásky a živej nádeje.

Svedectvo: Viac než len slová

V biblickom kontexte má pojem svedectvo (gréč. *martyrion*, lat. *testimonium*) hlboký právny aj existenciálno-osobný rozmer. Svedok nie je ten, kto si niečo vymyslel, ale ten, kto niečo zažil a nemôže o tom mlčať. Nerobí tak z túžby po senzáciách alebo nových klebetách, ale jeho hnacím motorom je láska ku Kristovi, ktorá sa prejavuje túžbou ohlasovať to, čo Boh vykonal v jeho živote. (Domáca úloha: prečítať si Prvý Jánov list 1, 1 - 10). Keď v Novom zákone čítame o svedectve, nejde o náboženskú propagandu, ale o zdieľanie zakúsenej pravdy, ktorá mení život.

Latinské *testimonium* je odvodené od slova *testis* - svedok. V staroveku bol svedok garantom pravdy v súdnych sporoch. Pre nás, kresťanov 21. storočia, to znamená, že svet je „súdny dvorom“, ktorý pozoruje našu vieru. Naše svedectvo je dokazovým materiálom, podľa ktorého si ľudia vonku vytvárajú obraz o Bohu. Ak je naše svedectvo matné alebo v rozpore s naším konaním, obraz Boha v očiach sveta ostáva skreslený. Svedectvo je teda v prvom rade aktom pravdivosti. Ako jeden múdry človek povedal: „Dávaj si pozor, ako žiješ a ako sa správáš. Tvoj život môže byť jedinou Bibliou, ktorú ľudia prečítajú.“

Buďte pripravení obhájiť sa

Apoštol Peter nám vo svojom prvom liste zanechal kľúč k tomu, ako má svedectvo

vyzerat' v praxi: „...ale uctieajte svätú Krista, Pána, vo svojich srdciach, stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás.“ Keď si tento verš rozmeníme na drobné, môžeme v ňom odhaliť tri dôležité kroky, ktoré sa týkajú vydávania svedectva:

1. **Vnútorňý postoj:** Všetko sa začína v srdci („uctievajte Krista“). Bez osobného vzťahu s Bohom je svedectvo len prázdnu rétorikou či moralizovaním.
2. **Pripravenosť:** Svedectvo nie je o improvizácii, ale o bdelosti. Máme poznať svoju vieru a vedieť ju sformulovať v momente, keď sa naskytne príležitosť.
3. **Dôvod nádeje:** Všimnite si, že ľudia sa nás nemajú pýtať na naše názory na politiku, ale na našu nádej. Svedectvo je odpoveďou na otázku: „Prečo si iný? Prečo nestrácaš pokoj, keď sa svet okolo rúca?“

Svedectvo ako beh k cieľu

Svätý Pavol v Skutkoch apoštolov definuje svedectvo ako celoživotné poslanie: „Svoj život si však veľmi necením, len aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som dostal od Pána Ježiša: svedčiť o evanjeliu Božej milosti.“ (Sk 20, 24)

Pre Pavla nie je svedectvo vedľajším produktom jeho práce, je to jeho „beh“. V biblickej teológii to znamená, že kresťan nie je svedkom len v nedeľu v kostole. Svedectvo je dynamický pohyb. Je to spôsob, akým vychovávame deti, ako narábame s peniazmi, ako odpúšťame kolegom. Pavol zdôrazňuje, že svedčíme o „evanjeliu milosti“. Naším svedectvom nemá byť naša dokonalosť, ale Božia milosť, ktorá v nás pôsobí napriek našej slabosti.

Oheň Ducha: Dary pre odvahu svedčiť'

Vydávať svedectvo v dnešnom svete však vyžaduje viac než len naše prirodzené schopnosti. Často narážame na strach z výsmechu alebo vlastnú neistotu. Tu nastupuje pôsobenie Ducha Svätého. Bez neho by apoštoli zostali zatvorení vo večeradle. Až s ním vyšli na námestia.

Prosme si na začiatku tohto roku o dar sily, ktorý premáha ľudský ohľad a dáva nám - svätú smelosť hovoriť o Bohu s láskou, ale jasne. Potrebujeme dar rady, aby sme vedeli, kedy hovoriť a kedy mlčať, a dar poznania, aby sme v udalostiach bežného dňa videli Božiu stopu.

Duch Svätý nie je len pre teológov; je to vnútorný Učiteľ každého veriaceho, ktorý túži, aby jeho život „voňal“ po Kristovi. Práve on v nás premieňa teóriu na životaschopnú vieru.

Byť prorokom v „trhovisku sveta“

Druhý vatikánsky koncil nám pripomenul, že laici majú účasť na Kristovom prorockom úrade. Teologická spiritualita laika nespočíva v napodobňovaní kňazov, ale v posväcovaní sveta „zvnútra“. „Vaším ‚oltárom‘ je pracovný stôl, kuchynská linka alebo dielňa,“ hovorí koncil.

Svedectvo kresťana má byť autentické. Ľudia nehládajú bezchybné sochy, ale živých ľudí, ktorí vedia priznať chybu, poprosiť o odpustenie a prejavíť pokoru. Práve v tom spočíva prorocký rozmer laika: vnášať do sekulárneho priestoru hodnoty Kráľovstva nie ako ideológiu, ale ako kvas. Ak v novom roku vykonáme svoju prácu poctivo a s láskou, vydávame silnejšie svedectvo, než keby sme citovali state Písma. Vstúpme do tohto roka s prosbou, aby sme boli „listom Kristovým“, ktorý si môžu prečítať všetci ľudia. Nech je naše svedectvo zrozumiteľné, odvážne a nesené radosťou z toho, že sme boli nájdení Božou milosťou.

Text: Bronislav Antoň, diakon

Foto: Mária Melicherčíková

Správna rada prievidskej charity zvolila novú riaditeľku

Správna rada neziskovej organizácie Charita - dom sv. Vincenta, ktorej zakladateľkou je Rímskokatolícka cirkev, farnosť Prievidza-mesto, dňa 15. decembra 2025 rozhodla o zmene vo vedení organizácie. Doterajší riaditeľ Milan Petráš už v úvode minulého roka požiadal o uvoľnenie z funkcie, preto správna rada na základe výsledku výberového konania zvolila s účinnosťou od 1. januára 2025 za riaditeľku neziskovej organizácie Mgr. Vieru Mrázovú, MBA.

V mene zakladateľa organizácie, všetkých členov správnej a dozornej rady, a dobrovoľníkov touto cestou srdečne ďakujeme doterajšiemu riaditeľovi Milanovi Petrášovi za 16 rokov služby a spolupráce. Pod jeho vedením organizácia prešla mnohými zásadnými zmenami od presťahovania na nové pôsobisko na Košovskej ceste cez rozšírenie činnosti organizácie aj o službu nocľahárne až po zvládanie mimoriadnej situácie počas pandémie. Za všetko, čo pre núdznych urobil, mu vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplat'.

Novozvolená riaditeľka Mgr. Viera Mrázová, MBA, prichádza do prievidskej charity

s bohatými skúsenosťami v sociálnej oblasti. V rokoch 2005 až 2024 bola riaditeľkou neziskovej organizácie Jazmín, n.o. Handlová, ktorá pôsobí v oblasti poskytovania sociálnych služieb krízovej intervencie. Aktívne sa zapája do odbornej diskusie o sociálnych službách a ich rozvoji. Je koordinátorkou Asociácie poskytovateľov sociálnych služieb SR v Trenčianskom samosprávnom kraji a členkou viacerých pracovných skupín. Vyprosujeme jej hojné Božie požehnanie pri službe bližným v neziskovej organizácii Charita - dom sv. Vincenta.

Alojz Vlčko

Zľava: Doterajší riaditeľ charity Milan Petráš, novozvolená riaditeľka Viera Mrázová a členovia správnej rady Alojz Vlčko a Vladimír Pavlíček pri začatí odovzdávania agendy v septembri 2025.

...tri otázky pre odchádzajúceho riaditeľa Charity - domu sv. Vincenta Milana Petráša

Po 16 rokoch služby odchádza z pozície riaditeľa prievidskej charity Milan Petráš, ktorý pôvodne súhlasil s touto funkciou len „dočasne“. Keďže sa však človek na danú pozíciu ani neskôr nenašiel, zotrval na tomto mieste až do konca roka 2025. Od januára 2026 ho na jeho poste nahradila Viera Mrázová. S akými pocitmi z tejto služby odchádza? To nám prezradil v krátkom rozhovore.

1

Ako si sa stal riaditeľom charity?

Na prelome rokov 2009/2010 hľadala Správna rada charity nového riaditeľa. Keďže som bol jej členom, celý proces som vnímal veľmi zblízka. Napriek viacerým uchádzačom sa však nenašiel nikto, kto by mal záujem prevziať túto zodpovednú službu dlhodobo. Preto som sa rozhodol túto funkciu prijať - pôvodne len dočasne, aby činnosť charity mohla plynule pokračovať. Napokon sa však „dočasné riešenie“ pretavilo do 16 rokov služby, ktoré dnes s vdácnosťou a pokorou hodnotím ako dôležitú etapu svojho života.

2

Čo bolo súčasťou tvojej služby núdznym v tejto pozícii?

Funkcia riaditeľa charity zďaleka nie je len reprezentatívna. V praxi sa v nej spája viacero povolání - od sociálneho pracovníka, ekonóma, personalistu či mzdového účtovníka cez šoféra, kuchára, nákupcu až po nočného vrátnika či psychológa. Každý deň prinášal nové výzvy a situácie, ktoré si vyžadovali nielen odbornosť, ale aj ľudský prístup, empatiu a ochotu slúžiť. Popri tom som zastrešoval aj potravinovú pomoc pre okres Prievidza, čo bolo významnou súčasťou pomoci ľuďom v núdzi. Táto služba ma naučila, že charita nie je len o systémoch a projektoch, ale najmä o konkrétnych ľuďoch a ich príbehoch.

3

S akými pocitmi po 16 rokoch služby z charity odchádzaš?

Snažil som sa túto prácu vykonávať čo najlepšie, ako som vedel. Boli chvíle radosti, ale aj chvíle veľmi ťažké - najmä keď sme sa museli rozlúčiť s klientmi, ktorí nás opustili navždy. V charite sme totiž netvorili len zariadenie, ale jednu veľkú komunitu.

Aj napriek dobrému úmyslu som sa niekedy cítil nepochopený a zvažoval som odchod. To, že som vytrval, je veľkou zásluhou môjho podporného tímu - ľudí, ktorí ma podržali v ťažkých chvíľach, pomohli mi prekonať mnohé prekážky a dodali mi silu pokračovať. Spoločne sme fungovali ako jedna súdržná rodina, zažili sme množstvo úsmevných a povzbudivých situácií. A ako milý bonus tejto služby môžem s úsmevom povedať, že som sa v tomto období výrazne zdokonalil aj vo varení.

S odstupom času vnímam týchto 16 rokov ako službu, ku ktorej ma Pán postupne viedol. Často som si uvedomoval, že nie všetko stojí len na mojich silách, ale že práve v slabosti prichádza pomoc zhora. Za všetko dobré ďakujem Bohu a všetkým, s ktorými som sa na tejto ceste stretol, zverujem do jeho rúk. Som vdáčný - za ľudí, skúsenosti aj za to, že som mohol byť súčasťou služby, ktorá mala zmysel.

Odchádzam s pokorou, vdácnosťou a dôverou, že dielo charity bude aj naďalej pokračovať v duchu lásky k blížnemu.

Petra Humajová

Spev Svätý, svätý, svätý - vyvrcholenie prefácie

V liturgii svätej omše má všetko svoje miesto a vnútornú logiku. Platí to aj pre spev *Svätý, svätý, svätý* - latinsky Sanctus. Hoci ho často vnímame ako akýsi „prechod“ k ďalšej časti omše, v skutočnosti ide o prirodzené vyústenie prefácie, jej slávnostné završenie.

Prefácia je modlitbou vďaky a chvály, v ktorej kňaz v mene celého zhromaždenia vzdáva Bohu vďaku za jeho dielo spásy. Je to postupné pozdvihovanie srdca k Bohu, ktoré vrcholí pozvaním spojiť sa s anjelmi a svätými. A práve v tejto chvíli zaznie Sanctus. Nejde teda o novú, oddelenú časť omše, ale o okamih, keď sa slová prefácie rozšíria do spoločného spevu celého zhromaždenia.

U proroka Izaiáša

Biblický základ tohto spevu nachádzame u proroka Izaiáša: „*Svätý, svätý, svätý je Pán zástupov, plná je celá zem jeho slávy.*“ (Iz 6,3) Tento chválospev neustále zaznieva v nebi a Cirkve ho vkladá na svoje pery práve vtedy, keď v prefácii dosiahne chvála svoj vrchol. Podobný obraz prináša aj Zjavenie svätého Jána, kde nebeské bytosti bez prestania oslavujú Boha (porov. Zjv 4,8).

Trojnásobné „svätý“ v biblickom jazyku neznamená len zosilnenie výrazu. Vyjad-

ruje plnosť a dokonalosť Božej svätosti. Boh nie je svätý iba „viac než iní“, ale úplne iný, presahujúci všetko stvorené. Práve toto vedomie vlastnej malosti a Božej veľkosti sprevádza aj proroka Izaiáša, ktorý pred Pánovou slávou vyznáva svoju nedokonalosť. Liturgia nás v tejto chvíli učí postojú pokory a úžasu.

Jasný smer

Druhá časť spevu - „*Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom*“ (porov. Mt 21,9) - už jasne ukazuje smer. Ten, ktorého oslavujú anjeli v nebi, prichádza medzi nás v Eucharistii. Chvála, ktorá zaznievala v prefácii, sa tak spája s konkrétnym očakávaním Kristovej prítomnosti na oltári. Prefácia nás dvíha k nebu a Sanctus nás pripravuje na Božie zostúpenie k nám.

Keď tento spev prežívame vedome, pomáha nám pochopiť, že liturgia nie je sledom oddelených úkonov, ale jeden živý a súvislý pohyb chvály. Od úvodnej výzvy *Hore srdcia* až po spev *Svätý, svätý, svätý* sa celé zhromaždenie necháva viesť k hlbšiemu stretnutiu s Bohom.

A práve v tomto okamihu, tesne pred eucharistickou modlitbou, stojíme spolu s Cirkvou všetkých čias na prahu tajomstva, ktoré presahuje slová - no predsa ich potrebuje, aby sme doň mohli vstúpiť.

Oto Dokoupil, kaplán
Foto: Mária Melicherčíková

Tip pána kaplána:

Keď sa počas svätej omše blíži spev Svätý, svätý, svätý, skús si uvedomiť, že práve v tejto chvíli sa tvoja modlitba spája s chválou neba. Nespievaj ho len ako známú melódiu, ale ako vedomú odpoveď na Božiu prítomnosť. Možno pomôže jednoduché gesto: na okamih sa vnútorne stíšiť a povedať si, že stojíš pred Bohom, ktorý je svätý - a predsa prichádza k tebe.

Pomohlo tvoje svedectvo viery nájsť v živote ten správny smer?

- **Irenka (73 r.):** „Áno, viaceré moje známe sa po vzájomných rozhovoroch rozhodli pristúpiť k sviatosti zmierenia a začali žiť sviatostný život.“
- **Sr. Jana (61 r.):** „Ako sestra sv. Vincenta de Paul v rámci Združenia Zázračnej medaily navštevujem farnosti, ktoré má pozvú. Rozprávam o Božej láske a доброте. Ľudia sa často rozplačú, lebo sa ich dotýka Božia láska.“
- **Danka (56 r.):** „Moja svokra Boženka sa po niekoľkých rokoch po mojej svadbe vrátila k viere. Jej cesta návratu bola krásnym svedectvom i pre mňa. A tiež som mala priateľku, ktorá ochorela na leukémiu. V závere svojho života sa vrátila k viere a poslednú etapu jej života sme kráčali spolu.“
- **Iveta (58 r.):** „Spomeniem v prvom rade ľudí, ktorí mali vplyv na moju vieru. Bola to Matka Tereza, svätý pápež Ján Pavol II. a moji zbožní starí rodičia. Vyžarovala z nich po celý život Božia láska, ktorá sa ma hlboko dotkla. Svojou prácou v sociálnej službe, v starostlivosti o chorých, sa snažím túto lásku rozdávať.“
- **Alicka (78 r.):** „Mám priateľku, ktorá je i mojou spolužiackou. Jej rodina nechodila do kostola. Ja som jej vždy pekne hovorila o Pánu Bohu. Raz mi povedala: ‚Juj, ako ma teší, keď tak rozprávaš!‘ Tak sa jej dotkli moje slová, že sa rozhodla stať kresťankou a píšeme si doteraz.“
- **Anežka (75 r.):** „Pracovala som dlhé roky na železnici. Jedna moja kolegyňa nechodila do kostola a bola zosobášená len civilne. Vedela, že som veriaca. Ja som jej veľa o Bohu rozprávala. Až raz som ochorela. Keď som sa vrátila po veľmi dlhej dobe do práce, natešená mi vraví, že mali s manželom cirkevný sobáš a dokonca začala pracovať vo farskom spoločenstve ako katechétka. Mala som z toho veľkú radosť.“
- **Mária (68 r.):** „V prvom rade som svojou vierou ukázala smer svojim deťom a vnúčatám. Spomínam si však na jednu udalosť v mojom živote. Ako učiteľka som sa stretla s jednou mamičkou, ktorej dieťa som učila. Dozvedela sa o mne, že chodím do kostola. A to bol vtedy komunistický režim a chodiť do kostola bolo zakázané. Pýta sa ma: ‚Vy sa nebojíte?‘ A ja vravím: ‚Bojím, ale mám dve ruky, tak pôjdem robiť niečo iné, ak ma prepustia.‘ Tieto slová sa jej veľmi dotkli. Vieru začala žiť tak intenzívne, že si z nej beriem aj ja príklad.“
- **Milada (86 r.):** „Správny smer ako žiť vieru v Boha mi ukázal môj otecko. Keď bol počas druhej svetovej vojny na fronte a v noci museli kopat zákopy, našiel otec v zhorenisku obhorený obraz ikony Panny Márie Ustavičnej pomoci. Položil si túto ikonu do zákopu a nazval zákop Mária. Veliteľ mu rozkázal dať preč obraz. Ale otecko neposlúchol. Zrazu nastalo bombardovanie. Jediný zostal nažive aj s ikonou Panny Márie. Keď sa po skončení vojny vrátil domov, oženil sa a s rodinou sa každý večer modlil pred týmto obrazom. Ja som na základe tejto veľkej viery môjho otca odovzdala vieru svojim dvom synom a ďakujem Bohu, že idú správnym smerom.“
- **Alenka (48 r.):** „Pracujem v hospici, kde mi zomieral spolužiak. Chodila za ním jeho manželka, ktorá nebola veriaca a nepriala si pre manžela ani kňaza. Veľmi veľa dní sme sa rozprávali, snažila som sa uľahčiť jej situáciu. Po čase súhlasila, aby manžel prijal sviatosť pomazania chorých. Bol to pre jeho rodinu veľký zázrak. Keď zomrel, po pár mesiacoch prišla jeho manželka za mnou a povedala mi, že po našich rozhovoroch vždy odchádzala plná sily a nádeje. A tak sa začalo naše priateľstvo. Pre mňa osobne to je svedectvo, že my nemusíme obracať ľudí na vieru. Máme ich milovať takých, akí sú a Boh sa o všetko postará.“

Pripravila: Anna Gálová ml.

Príbeh jedného domu

Píšu sa 30-te roky 20. storočia. V Prievidzi dlhodobo cítiť potrebu stavby kultúrneho domu, ktorý by plne vyhovoval vzdelávacím a spoločenským požiadavkám obyvateľov. Katolícke spolky nemajú dôstojné miesto pre stretávanie. Zvlášť *Orol* je umiestnený v nezdravej budove, ktorá svojmu účelu nevyhovuje. A preto je rozhodnuté o novostavbe Katolíckeho kultúrneho domu.

Budovu s nákladom 1 277 812 korún a 75 halierov projektoval architekt Jančárik z Turčianskeho Svätého Martina. Stavať sa začalo 14. septembra 1937 na mieste starej školy, nachádzajúcej sa v bývalom byte organistu v blízkosti východnej fasády farského kostola. Za staviteľa bol zvolený prievidzský staviteľ Alojz Engliš. Katolícka mládež vykonala väčšinu výkopových prác v noci, pri elektrickom osvetlení. Dokončený Katolícky kultúrny dom bol posvätený 25. decembra 1938 a do užívania odovzdaný začiatkom roku 1939.

Centrum podujatí

Prievidza tak dostala novú ikonickú budovu, ktorá sa už vo vojnových rokoch stala centrom rôznych podujatí. V roku 1941 boli jedným z najdôležitejších akcií Miestnej osvetovej komisie tradičné piatkové večierky. Ich organizátori, profesorovi náboženstva Jozefovi Slobodníkovi sa podarilo viesť k spolupráci všetky zložky verejného života vrátane Hlinkovej gardy, Hlinkovej mládeže,

hasičov, školstva i jednotlivcov. Súčasťou programu boli prednášky z mnohých oblastí. Večierky mali veľký úspech, o čom svedčí to, že sála kultúrneho domu bola vždy preplnená.

13. mája 1942 tu usporiadali katolícke spolky slávnostnú akadémiu pri príležitosti 25. výročia biskupskej vysviacky Svätého Otca Pia XII. 5. júla 1944 bol zas katolícky dom miestom veľkolepej cyrilometodskej slávnosti. Minister financií Dr. Pružinský vo svojom prejave poukázal na ťažkosti vierozvestcov, ktorí pre nepochopenie širokých vrstiev neklesli na mysl, ale v práci horlivo pokračovali.

29. októbra 1944, na sviatok Krista Kráľa, pripravili miestne rehoľné sestry spolu s dievčatami a chlapcami z prievidzských katolíckych škôl misijnú akadémiu s malým divadelným predstavením, z ktorého zisk bol venovaný na misijné ciele. Aj v ďalších rokoch pripravovali sestričky s deťmi rôzne predstavenia. 28. januára 1945 sa uskutočnilo valné zhromaždenie Združenia katolíckej mládeže, spojené

s divadelným predstavením. Slávnostný prejav mal verbista Ernest Bindáč z Nitry.

V období komunizmu

S príchodom komunistického režimu tu boli organizované tiež akcie s politickou tematikou. V kinosále s kapacitou 499 sedadiel, najväčšej sále v meste, sa konali politicko-výchovné podujatia, plénarne zasadnutia straníckych a štátnych orgánov, oslavy jubileí. Každoročne sa tu konali okresné divadelné závody, súťaže a prehliadky ľudovej umeleckej tvorivosti. V roku 1953 bol Kultúrny dom transformovaný na Okresný dom osvety. Pôsobili tu divadelný, bábkový, estrádný súbor, konali sa kurzy spoločenského tanca, koncerty, fotokružok, výtvarný krúžok dospelých, stretnutia milovníkov astronómie, akvaristov, kurzy šitia a varenia, kurzy ruského jazyka, nachádzala sa tu čítareň s časopismi a spoločenskými hrami.

Snaha o opravu

V čase zhabania budovy komunistami bol dom nový a zariadený. 22. júla 1992 bol však v rámci reštitúcie cirkevného majetku vrátený v zničenom stave. Keďže farský úrad nemal financie na generálnu opravu, prenajal dom bývalému Mäsopriemyslu s tým, že firma urobí celkovú obnovu. Farskému úradu ostala na užívanie malá sála s priľahlými priestormi.

Nájomca opravil strechu, no neskôr od zmluvy odstúpil. V dome boli zriadené aspoň provizórne priestory pre klubovú kultúrno-spoločenskú a športovú činnosť. Priestory využívali spevácke zbory, hudobné skupiny, stolní tenisti. 11. októbra 1998 posvätil biskup Rudolf Baláž novozriadenú výdajňu polievok. Tie boli vydávané za symbolickú cenu 5 korún pre sociálne slabých občanov.

V roku 1999 bol Kultúrny dom predaný a získané financie mali byť použité na stavbu Kostola sv. Terézie z Lisieux na Zapotôčkoch. Krátko na to však došlo k odstúpeniu od kúpnopredajnej zmluvy a na nejaký čas tak ešte ostal dom vo vlastníctve Cirkvi. Začiatkom 21. storočia tu v zriadenom Farskom centre našli možnosti realizácie šachisti, stolní tenisti, hudobníci, miništranti i skauti.

17. februára 2002 sa definitívne končí príbeh Katolíckeho kultúrneho domu. V tento deň bol odkúpený Slovenskou správou ciest a napokon bol zbúraný.

Pavol Schmidt

Zdroje:

Historiae Parochiae; LOMNICKÁ, Amália. Stav kultúry a osvety v meste po roku 1948. In Monografia mesta Prievidza II., Štúdio Harmony, s. r. o. Banská Bystrica, 2021, s. 234-235.

Foto:

1. Katolícky kultúrny dom, známy aj ako Dom osvety. Zdroj: Klub priateľov histórie Prievidze

2. Sála Kultúrneho domu počas koncertu zboru Úsmev a bulharského zboru z mesta Vraca v roku 1987. Poskytol Juraj Orlík, Archív Detského speváckeho zboru Úsmev

3. Kultúrny dom počas asanácie. Zdroj: Rímskokatolícka cirkev farnosť Prievidza - mesto

Svedectvo o misiách po misiách

Dočítala som sa v Bartolomeji, že sen o misiách bol v diskusiách kňazov už pred pandémiou koronavírusu. Nič veľké sa nedeje zo dňa na deň. Potrebný je čas. Rovnako ako sme čakali na „misijský týždeň“, aj na odhalenie ovocia misií je potrebný čas. A tiež na vydanie osobného svedectva. Pre mňa ten čas nastal práve teraz.

Keďže počas misií bolo plánovaných viacero sprievodných akcií a aktivít, zapojila som sa do organizačných príprav na misie ešte pred ich začiatkom. Misie sa blížili a už len z príprav na ne som sa cítila unavená. Všetky prípravy sa totiž diali popri bežných pracovných povinnostiach.

To sa nedá stihnúť!

Po tom, čo som uvidela misijský program na letáku, bol pre mňa zrazu čas misií nie túžobným očakávaním, ale osobným vnútorným vydesením. Každý deň program v troch kostoloch. Ďalej rôzne sprievodné aktivity. A v mysli mi prebiehal ešte i môj osobný misijský program v službe, ktorú som mala na starosti. „To sa predsa nedá stihnúť pripraviť a nie to ešte všetko zrealizovať! Je toho strašne veľa!“ To boli moje myšlienky, ktoré sa mi stále dookola vracali v mysli.

Ako to už býva, aby som prešla k hlbšej vnútornej reflexii, bol potrebný „zásah zvonka“. Ním pre mňa bolo stretnutie s jedným z misionárov. Odohralo sa týždeň pred misiami a zazneli na ňom pre mňa dve zásadné otázky. 1. Čo očakávame od misií? (Pri tejto otázke sme nemali núdzu o vzletné vyjadrenia.) Druhá otázka ma usvedčila ako žiaka pred tabuľou pri učiteľovej otázke z učiva, ktoré si nepozrel. 2. Čo očakávate od misií pre seba? Nezabudnite v tom celom na seba.

Otázka, ktorá mi zachránila život

Doteraz za tú otázku a pripomenutie d'akujem. V istom zmysle mi „zachránila život“, pretože ma usvedčila zo zabúdania na seba. Upratila som si priority, aktivity, pracovné povinnosti, očakávania od seba i od druhých a začala som sa na misie tešiť. A Boh sa nado mnou zmiloval a láskavo ten týždeň žehnal. S presnosťou chirurga, ktorý dbá na každý detail, ma previedol týmto časom. Bola som šťastná z každej sv. omše, akcie, stretnutia, na ktorých som mohla len tak byť, ale aj z tých, na ktorých som mohla slúžiť.

Nie, nebolo všetko podľa mojich predstáv a aj super naplánované plány som musela meniť. Ale aj v tom som videla, ako Boh predomnou „vyrovnáva chodník“. Upravoval môj program, aby mi počas misií daroval všetko, čo mal pre mňa pripravené.

Čo ma počas misií najviac zasiahlo? Prinieslo mi radosť, ale aj slzy a urputný vnútorný boj? To je už iný príbeh. Príbeh o spovedi. O tom možno nabudúce.

Katarína

PS: Bohu vďaka za mestské misie v Prievidzi! A vďaka aj všetkým kňazom, misionárom i tým našim „domácim“ za ich obeť a láskavé nasadenie počas misií.

Ak by ste sa s našimi čitateľmi chceli podeliť o svoje svedectvo z misií, môžete ho poslať na mailovú adresu alozj.vlcko@gmail.com, prípadne priniesť napísané do sakristie farského kostola či na faru. Podakovať sa Bohu za prijaté milosti či povzbudiť iných vo viere môžeme vždy - aj v čase, keď sú už misie v našej farnosti minulosťou.

Redakcia

Ekológia ľudského vnútra

V súčasnosti sme svedkami rôznych mediálnych diskusií, spoločenských aktivít, ktoré sa týkajú nášho životného prostredia. Na spoločenských protestoch sa hlásime k zníženiu uhlíkových emisií, máme snahu niečo urobiť, aby sme zachránili to, čo sa zachrániť ešte dá, pre tých, ktorí prídu po nás. Ekológia naša každodenná - asi tak by som zjednodušene zhrnula tieto vety v úvode môjho krátkeho zamyslenia.

Naše životné prostredie je však také, akí sme my sami! Pretože človek môže vydať zo seba iba to, čím je sám naplnený. (Povedali múdri.) Dovolila by som si teda upozorniť na ekológiu nášho vnútra.

Dýcha naša duša zdravý, svieži vzDUCH, alebo sa dusí v škodlivých splodinách?

Nestalo sa naše vnútro tak isto ako vonkajšie okolie často skládkou odpadu?

Nie sme zahľtení povrchom, nezaujmom, materializmom?

Je náš postoj k životu zdravý alebo chorľavý?

Sú naše vzájomné vzťahy naozaj ekologické alebo skôr ego-logické?

Sme pre iných oBOHatením, či skôr zamoreným územím?

Meníme alibisticky podľa potreby naše ego za eko a naopak?

Na tieto otázky si musíme odpovedať bez sebaklamu, úprimne každý jeden z nás.

Myslím si, že ak múdro a zodpovedne triedime našu „vnútornú skládku“, tak je prirodzené, že eko-logicky, múdro a zodpovedne sa budeme správať aj k nášmu životnému prostrediu. A nielen k nemu... Majme pri tom na mysli knihu Genezis... Boh stvoril pre človeka všetko na jeho úžitok a radosť. Zveril nám do rúk svoje Božie - dielo! Je preto našou povinnosťou toto všetko zveľaďovať a zachovávať pre ďalšie pokolenie.

Prajem nám všetkým, aby sme nielen navonok, ale aj vnútorne boli stotožnení s ekológiou života, a tak vytvorili zdravú rovnováhu potrebnú pre život na planéte Zem. A nielen pre ten svoj život.

Text: Veronika Hoffmannová

Foto: Silvia Kobelová

Tomáš Šalmon: Temná stránka slovenského internetu

(Vydavateľstvo Ultimo Press 2024, 252 strán.)

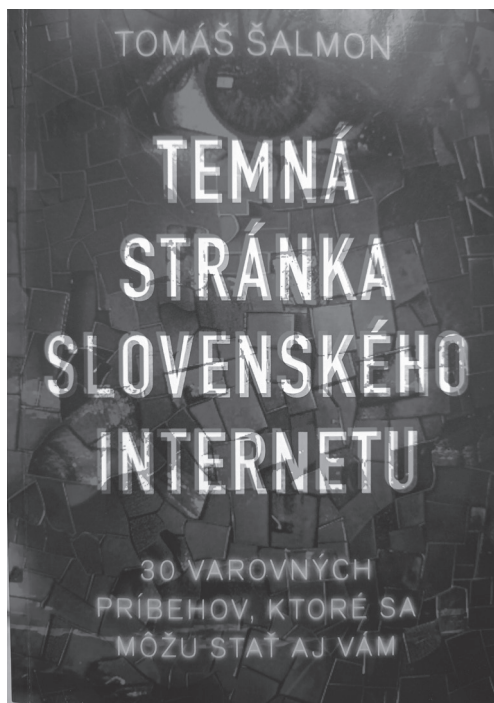
Kniha Tomáša Šalmona s podnázvom „30 varovných príbehov, ktoré sa môžu stať aj vám“ predstavuje svet internetu ako dejisko ľudských vášní, slabostí, zloby aj naiivity. Nie je to náboženská kniha, ale rozhodne je to kniha v dnešnej dobe užitočná.

Napísal ju bývalý učiteľ informatiky, autor viacerých článkov o internetovej bezpečnosti a dlhoročný šéfredaktor portálu HOAX.sk, ktorý informuje o internetových hrozbách. Nie je policajným vyšetrovateľom, no keďže sa na neho často obracali obeť aj poškodení, mnohé príbehy o nebezpečnosti internetu pozná z prvej ruky. 30 z nich predstavil v tejto knihe.

Autor hneď v úvode upozorňuje, že v príbehoch zmenil mená a často i konkrétnu lokalitu, kde sa daný príbeh odohral. Uvádza, že sa z príbehov snažil vynechať okolnosti, ktoré by mohli slúžiť ako návod na páchanie trestnej činnosti. Ako však vieme, kto chce páchať zlo, cestu si nájde. A preto je dobré byť na nové internetové hrozby lepšie pripravený. A práve to je hlavným poslaním tejto knihy.

Vzhľadom na tematiku knihy je milým prekvapením, že kniha je napísaná veľmi jednoducho a zrozumiteľne. Autor využil formu krátkych príbehov, v ktorých umne spája žánre krásnej a náučnej literatúry. V každom príbehu čitateľ hneď od začiatku preniká do pohnútok a motívov jednotlivých postáv. Služi tomu aj jazyk postáv, ktorý v dvoch - troch príbehoch nie je akurát z kresťanského hľadiska prijateľný, no zjavne je autorom zvolený v minimálnej miere a služi na to, aby autentickjšie predstavil daného človeka. Pozitívne možno hodnotiť to, že príbehy nevyznievajú tragicky, ale nanajvýš tragikomicky, keďže autor im pridáva vysvetľujúci a mierne zľahčujúci nadhľad. Čitateľ sa z nich môže poučiť a zároveň sa i zasmiať.

Zarážajúca jerozmanitosť príbehov, aj keď isté témy (ako krádež hesiel a osobných

údajov, falošná identita, podvody, bojovné a sprisahanecké názorové skupiny) sa opakujú. Tomáš Šalmon v knihe ukazuje, na koľko rozličných spôsobov je možné takéto informácie zneužiť a spôsobiť ľuďom škodu, a to nielen v osobnom, ale aj vo firemnom živote. Obete z príbehov zároveň naznačujú, pre akého čitateľa je kniha vhodná: od veľmi mladých ľudí, ktorí sa pohybujú na internete a sociálnych sieťach skôr, ako sú schopní rozumieť životu a ľudským povahám, až po seniorov, ktorí dostanú svoj prvý tablet a veria všetkému, čo sa dozvedia v internetových diskusných skupinách.

Text a foto: Mária Suríková

Staroročná slovná štafeta

Jedna pani v ktorejshi štiavnickej kaviarni povedala, že nechápe, prečo niekto číta beletriu, zreferoval mi kamarát, ktorý ju započul.

V posledných dňoch roka som trpel naliehavou potrebou často počúvať pieseň od The Smiths *There's a light that never goes out*. Možno to súviselo s vytrvalou decembrovou oblačnosťou, ktorá nám v Bratislave niekoľko týždňov neumožňovala pohľad na žeravý kotúč, čo tam aj tak bol. Niečo o clone, ktorá nás občas môže zmiast'ť, vedela aj Juliana z Norwichu. „Často som sa vo svojej hlúposti čudovala, prečo hriech nebol zmarený od jeho počiatku a prečo Boh svojou veľkou a predvídavou múdrosťou nezabránil jeho vzniku; myslela som si totiž, že potom by všetko bolo dobré. Hriech má svoje miesto, ale všetko bude dobré.“ Neschopný nepočuť rozhovory mojej dnešnej spolucestujúcej vo vlaku poviem vám: šťastný koniec všetkého je nepravdepodobný.

Podobne ako druhý Kristov príchod, podobne ako ten prvý?

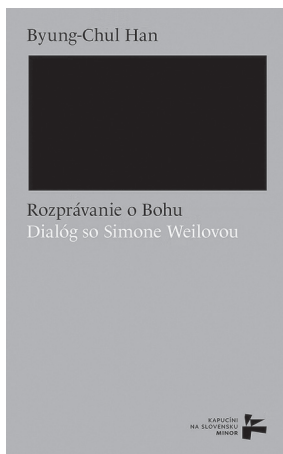
Čím je život v Duchu? Čímsi základnejším než dych.

Z nezamknutej časti rozhovoru s bývalou prezidentkou Zuzanou Čaputovou ma zaujali slová mnicha, ku ktorým sa nielen pred rôznymi vystúpeniami vracala: „*Kromě toho rozruchu je všechno v klidu.*“

Znepokojujeme sa pre mnohé.

Rok 2026 už je dobrý. Jeho začiatkom vydajú kapucíni najnovšiu knihu nemeckého filozofa kórejského pôvodu Byung Chul Hana *Rozprávania o Bohu, Dialóg so Simone Weilovou*. Tomuto rozhovoru možno bez výčitiek načúvať.

Načúvať. Žeby slovo roka 2026? Pre väčšinu či len pre Teba? A od koho si počul to „len“?

Peter Pikulík, OFMConv

Foto: www.static.wixstatic.com

POZVÁNKA

Kurz Ave

Katolícka Komunita Emanuel v spolupráci s farnosťou Prievidza-mesto pozýva rozvedených ľudí a single rodičov na sériu víkendových stretnutí s názvom Kurz Ave. Na kurze môžu objaviť ľudí, ktorí majú podobný život, ale aj nájsť odpovede na rôzne otázky vyplývajúce z ich stavu.

Kurz sa bude konať v termínoch 24. - 25. januára, 21. - 22. februára a 21. - 22. marca 2026. Prihlásiť sa naň môžete na webovej stránke <https://www.emanuel.sk/kurz-ave-v-prievidzi/>. Viac informácií je možné získať aj na mailovej adrese kurzave@emanuel.sk alebo na telefónnom čísle 0917 597 160.

Organizátori kurzu

Svetlo nádeje je vnútri

Betlehem, 25.2.2020

22.

Táto séria článkov sa začala adventnými príspevkami na farský Facebook. Už druhý z nich bol Betlehem, kde som spomínal pole pastierov a premeny sveta v plynutí času. Pohnutý plynúcim obdobím Vianoc som sa v myšlienkach vrátil na toto miesto, kde ľudom bolo ťažké žiť v minulosti a ťažko sa im tam žije aj v prítomnosti.

Ešteže sú každý rok Vianoce, aby sme si pripomenuli, že narodený Spasiteľ prináša NÁDEJ. A aj keď nielen v Betleheme, ale po celom svete sa môže zdať, že prichádzajú čoraz temnejšie časy, najmä do takýchto vstupuje Kristus, ktorý sa narodil v ťažkých podmienkach. Už pred narodením ho odmietali. Prišiel na svet do podmienok na okraji spoločnosti, ako dieťa musel emigrovať pred hroziacou smrťou. Každý, keď vchádza v Betleheme do Chrámu narodenia Pána cez tieto dvere, zohne hlavu, skloní sa pred tým, kto je vnútri. Zvonka sa zdá, že je tam len tma, no v skutočnosti sa tam ako malý plamienok rozohorelo svetlo schopné prežiarit'

každú TMU, rozohnať každý STRACH, utíšiť každú BOLEST'. Narodil sa nám Spasiteľ Ježiš Kristus, SVETLO sveta, LÁSKA ktorá vyháňa strach, ktorý je nástrojom diabla a LEKÁR uzdravujúci telo, dušu i ducha človeka. Stačí sa na chvíľu skloniť ako mudrci z Východu a uznať, že toto dieťa je KŇAZ, KRÁĽ a BARÁNOK.

Boh nám dal dar, svojho Syna a s ním všetky tieto dobré. Tak vám vinšujem a žehnám vám tieto sviatky i do nového roka 2026 Svetlo, Lásku a Uzdravenie od Emanuela - Boha s nami.

Marek Šimurka

Nízke vstupné dvere do Chrámu narodenia Pána v Betleheme, 25. 2. 2020

Svedčila o Bohu svojím životom i smrťou

(Blahoslavená Viktória Díez Bustos de Molina)

Bola mladá, radostná, temperamentná a zapálená pre Krista. Viktória Díez Bustos de Molina napriek nebezpečným okolnostiam nezanechala svoju vieru. Vo väzení vyslovila nasledujúce slová: „Ak je potrebné obetovať život, aby som sa pripodobnila Kristovi, nášmu vzoru, ešte dnes sa vzdávam tohto sveta, pretože mojím životom je Kristus a smrť ziskom.“

Viktória Díez Bustos de Molina sa narodila 11. novembra 1903 v španielskej Seville. Pochádzala zo skromnej a nábožensky založenej rodiny. Bola nielen pokorná a zbožná, ale tiež umelecky nadaná. Po pri štúdiu na Vysokej pedagogickej škole v Seville navštevovala aj prednášky kreslenia a maliarstva na škole výtvarného umenia.

Blízko domova

Už počas rokov štúdia vstúpila Viktória do Tereziánskeho inštitútu s nádejou, že bude môcť rozvíjať svoju apoštolskú pedagogickú činnosť a zároveň porastie i v osobnej svätosti. Štúdium ukončila v roku 1927 a následne začala učiť v štátnej škole v Cheles neďaleko hraníc s Portugalskom. Keďže však toto miesto bolo ďaleko od jej rodiska, požiadala o preloženie bližšie k domovu, aby mohla pomáhať aj svojim blízkym. Premiestnili ju do mestečka Hornachuelos, kde sa okrem pedagogickej činnosti venovala aj charitatívnej práci. Žila veľmi skromne a často sa modlila. Všetky zarobené peniaze rozдалa chudobným deťom a ich rodinám.

Umrieť pre Krista

V roku 1936 vypukla v Španielsku občianska vojna, ktorá si vyžiadala životy tisícov kňazov, rehoľníkov a laikov. Zahynuli len preto, že boli kresťania. V júli zajali milicionári farára z mesta Hornachuelos a v auguste prišiel rad aj na katechétku Viktóriu.

Tá si aj vo väzení zachovala hlbokú vieru v to, že ak bude musieť pre Krista umrieť, jej smrť bude mať zmysel. Spolu

so svojím farárom a ďalšími 16 väzňami bola zastrelená 12. augusta 1936. Zomierala so zvolaním „Nech žije Kristus Kráľ!“ na perách. V čase smrti nemala ešte ani 33 rokov. Jej telo bolo hodené do opustenej banickej šachty.

Pápež Ján Pavol II. blahorečil Viktóriu Díez Bustos de Molina v roku 1993. Pri tejto príležitosti o nej povedal nasledujúce slová: „Radosť, akou dokázala všetkých nakaziť, bola verným odrazom jej bezpodmienečnej oddanosti Ježišovi. To ju doviedlo k najväčšiemu svedectvu - obetovaniu života za vykúpenie mnohých.“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 3;
www.catholica.cz

Foto: www.institucionteresiana.org

Ahojte, kamaráti!

Nový rok je tu. Môžeme si ho predstaviť ako nový zošit s čistými stránkami. Každá stránka čaká na to, čo na ňu napíšeme – naše slová, skutky, radosti aj trápenia. A Boh je pri nás hneď od prvej stránky. Nechce, aby sme boli dokonalí, chce len, aby sme vedeli, že na to nie sme sami.

Práve to znamená spása. Znamená, že Boh ide s nami každým dňom. Keď sa nám niečo podarí, teší sa s nami. Keď urobíme chybu, nezavrie zošit, ale pomôže nám začať znova. Jeho láska nás dvíha a vedie správnou cestou.

Boh nás pozná od samého začiatku. Ešte skôr, než sme sa narodili, vedel o nás a mal nás rád. Preto jeho spása patrí aj nám. Je to tichá, láskavá blízkosť, ktorú môžeme cítiť v srdci. Ježiš prišiel na svet, aby nám ukázal, že Boh je naozaj blízko. Keď sa k nemu v modlitbe obrátíme, vždy nás vypočuje.

A tak každý deň môžeme začať s nádejou. Spása nás sprevádza a nikdy nás nenechá samých. S Božou láskou môžeme rásť a robiť svet okolo seba krajším.

Simonka

V tajničke sa dozviete odpoveď na otázku: Kto je Boh?

1. Miesto, kde sa narodil Ježiš

--	--	--	--	--	--	--	--	--

2. Modlitba na O

--	--	--	--	--	--	--	--

3. Oddel'uje nás od Boha

--	--	--	--	--	--	--

4. Boží Syn

--	--	--	--	--	--

5. Radostná zvesť o Ježišovi

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

6. Najväčšie prikázanie

--	--	--	--	--	--

7. Brat Kaina

--	--	--	--	--

8. Dar získaný Ježišovou smrťou

--	--	--	--	--

9. Symbol Kristovej obety

--	--	--	--	--

10. Slovo zakončujúce modlitbu

--	--	--	--	--

Rubriku pripravila: Simona Lomnická

OSEMSMEROVKA

Po vyškrtaní všetkých použitých slov vám zostane 26 písmen, ktoré tvoria dokončenie výroku pápeža Leva XIV.:

„Chudobný sa môže stať svedkom silnej a spoľahlivej nádeje práve preto, že ju vyznáva v neistých životných podmienkach, poznačených nedostatkom, (dokončenie v tajničke).“

K	K	O	T	O	L	G	M	Y	R	H	A	R	S	E	A	Y	A	H	A
H	S	T	T	N	K	A	O	O	S	O	V	O	L	S	N	D	D	R	A
U	U	Á	Š	K	O	R	I	C	A	E	A	S	U	I	I	O	E	Ť	Š
R	L	L	O	O	T	A	E	B	S	A	L	A	Š	L	D	H	L	U	K
D	U	A	S	U	K	N	E	V	A	A	S	M	N	E	O	Ň	O	O	I
P	Ú	Š	Ť	A	S	T	N	Ý	A	N	O	V	Ý	J	R	O	K	Š	R
I	Ľ	A	P	Á	L	Ú	Ô	S	R	D	K	G	I	N	I	S	N	Ť	E
L	Á	O	B	E	Y	T	V	T	R	Ý	Z	E	Ň	A	Ý	T	S	A	I
A	R	O	H	A	Ž	O	A	U	E	L	A	E	T	V	N	R	I	S	T
T	K	E	P	Š	E	R	V	P	Z	Ô	T	A	I	R	H	O	Z	T	S
E	M	Á	V	L	E	K	C	C	N	K	Ô	Š	I	V	A	J	C	I	A
S	V	I	E	Č	K	A	O	C	E	I	N	O	K	U	H	A	N	E	P

Použité slová:

ANJELI, ATLAS, BANKET, BÁSNE, BETLEHEM, DLÁTO, DRUH, GARANT, HERA, HLUK, HODY, HORA, HRIATÔ, HRŠŤ, HVIEZDA, KAPOR, KOLEDA, KONIEC, KOTOL, KÔŠ, KRÁL', LESY, LUSK, LYŽE, MYRHA, NÔTA, OHŇOSTROJ, OKNO, ORTUŤ, OSLAVA, OVCE, PASTIERI, PENA, PILATES, PÚŠŤ, REŠPEKT, REZNE, RIKŠA, RODINA, SALAŠ, SLOVO, SLUŠNÝ, SUKNE, SVIEČKA, ŠALÁT, ŠKORICA, ŠŤASTIE, TRÝZEŇ, TÚTORKA, VAJCIA, VIANOCE, VLEK, VÔNE, VÝSKOK, VÝSTUP

Tajnička krížovky z minulého čísla znie: „ale aj evanjelia“.

Pripravila: Mária Suríková

Farská kronika od 1. decembra do 31. decembra 2025

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Matias Miček
Laura Urbanová
Diana Radovská
Matteo Baláž
Zoe Balážová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:**

Jozef Gendiar, 80 r.
Jozef Lettrich, 91 r.
Roman Zapletal, 40 r.
Viera Slišková, 82 r.
Anna Petrášová, 84 r.
Ján Švorc, 56 r.
Peter Tej, 89 r.
Ján Horinka, 81 r.
Mária Francová, 83 r.
Stanislav Petic, 81 r.
Anna Mečiarová, 87 r.
Gašpar Ďurina, 81 r.
Tomáš Hrdý, 83 r.
Ladislav Bližniak, 81 r.
Marta Dvorská, 73 r.

Vážení čitatelia,

*do nového roka Vám prajeme mnoho
Božieho požehnania, šťastia a pokoja.
Nech Vás tento rok naplní láskou, ná-
dejou a silou k prekonávaniu všetkých
výziev. Ďakujeme, že ste súčasťou našej
farskej komunity a tešíme sa na ďalšie
spoločné chvíle pri čítaní nášho časopisu.*

*Šťastný a požehnaný nový rok praje
redakcia farského časopisu Bartolomej.*

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,70 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898

e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová

Redaktori:
Jozef Repko, Oto Dokoupil,
Bronislav Antoš, Jozef Durkot,
Peter Valachovič, Elena Cagáňová,
Mária Fichnová, Anna Gálová ml.,
Anežka Kútiková, Jana Lajčáková,
Mária Melicherčíková, Peter Pikulík,
Mária Suríková, Eva Trepáčová

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1, 3, 35, 36 - Mária Melicherčíková
str. 2 - Mária Kvetová (farský), Mária
Melicherčíková (Zapotôcky, piaristi)

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Polnočná sv. omša u piaristov, 24. decembra 2025

Polnočná sv. omša vo farskom Kostole sv. Bartolomeja, 24. decembra 2025

